

Naročnina mesečno
25 Din, za inozem-
stvo 40 Din — ne-
deljska izdaja ce-
loletno 96 Din, za
inozemstvo 120 Din

Uredništvo je v
Kopitarjevi ul. 6/III

Telefoni uredništva: dnevna služba 2050 — nočna 2996, 2994 in 2050

Izhaja vsak dan zjutraj, razen ponedeljka in dneva po prazniku

Ček. račun: Ljub-
ljana št. 10.650 in
10.349 za inzerate;
Sarajevo št. 7563
Zagreb št. 39.011,
Praga-Dunaj 24.797

Uprava: Kopitar-
jeva 6, telefon 2992

SLOVENEK

Ogromen blok miru od Podonavja do Tihega oceana

PAKT MALE ZVEZE Z RUSIJO PODPISAN

Jugoslavija se je mogočno afirmirala sredi svojih prijateljev proti vsem svojim nasprotnikom

Ljubljana, 4. julija.

Za našo državo ni bilo, razen ko je sklenila alijanzo s Francijo, večjega diplomatskega dogodka kakor sedaj, ko je v njenem imenu podpisal včeraj v Londonu gospod Božo Jevtič tako zvani pakt o nenapadanju z Rusijo.

Ta naš pakt z Rusijo je neprecenljivega pomena tako za nas kakor za ves svet. Po petnajstih letih je Jugoslavija, ki je stopila na mesto bivše kraljevine Srbije, obnovila zveze z največjo slovansko državo, ki je svojčas z ogromnimi žrtvami pripomogla k osvoboditvi vsega jugoslovanstva izpod jarma tujih držav. In ker sta se pod isti pakt podpisali tudi Čehoslovaška in Poljska, pomeni to, da so, izvzemši samo Bolgarijo, danes vse slovanske države od Podonavja v osrčju Evrope do Tihega morja zvezane med seboj po prijateljstvu, ki jamči za medsebojni mir in vzajemno sodelovanje v vseh velikih političnih vprašanjih sveta. V to mirno sodelovanje pa so po tem paktu vključene tudi baltske države in pa Turčija, tako da imamo pred seboj ogromen politični blok, ki veže skupaj skoro ves vzhod Evrope in malodane pol azijske celine do Perzijskega zaliva, ako se uresniči zelo utemeljena nada, da se temu paktu o nenapadanju pridruži še Perzija in Afganistan. Imamo torej pred seboj ogromno diplomatsko tesno zvezano politično-državno tvorbo, kateri na zapadu podaja roko Francija, ki ima z Rusijo že podoben pakt in ki se je po posredovanju gosp. Paul-Boncourja najbolj prizadevala, da se je sklenila velika vzhodnoevropska mirovna zveza. Veriga od Balta do Črnega morja je sklenjena po tem, da je članica tega pakta tudi Romunija, koje zunanji minister gosp. Titulescu, državnik v resnici velikega stila, je vodil z Litvinovim pogajanja kot zastopnik bloka Male antante in ki ima pri zaključku tega dogovora v toliko največjo zaslug, ker je največja ovira tej zvezi bila Besarabija, ki se ji izrecno ne moreta odreči ne Rusija ne Romunija. Rusija je napravila veliko gesto, da se Besarabiji ni odpovedala izrecno, pač pa je zagotovila, da tega vprašanja dejansko ne bo več načenjalo (vsaj tako dolgo ne, dokler bo trajal pakt).

Najdalekosejšega pomena je pakt tudi s stališča mednarodnega sodelovanja v obče. Zakaj vzhodne evropske in centralnoevropske slovanske države so se z Rusijo in Turčijo zedinile glede opredelitve napadalca, glede česar se do danes vse ostali svet, zastopan v Zvezi narodov v Ženevi in v svetovni razorožitveni konferenci, ni mogel zediniti. Države, članice vzhodnoevropske mirovne pogodbe, so napadalca, ki bi hotel kršiti njun medsebojni mir, označile tako točno, da bi bil poizkus krivičnega napada v njihovi sredi takoj zadušjen. In tako vidimo, da so v trenutku, ko se države, ki se imajo za najbolj civilizirane in si zaradi tega prisvajajo odločilno vlogo v svetu, nikakor ne morejo sporazumeti v najbolj temeljnih vprašanjih obče človečanske kulture in kojih zastopniki že petnajst let begajo od konference do konference brez vsakega do temelja segajočega uspeha, baš države vzhoda in slovanske države srednje Evrope (ki jih imajo zastopniki starodavne nemške, anglosaške in romanske kulture za manjvredne) načelno in dejansko zedinile v važnem vprašanju mirnega kulturnega sožitja in dela.

Jugoslavija kakor tudi Čehoslovaška nista neposredni sosedi Rusije. Njiju točke pakta, ki se tičejo napadalca, neposredno ne zadevajo, ampak bi prišle v poštev le, če bi postali nasprotniki Rusije zaradi kakšne svoje alijanze s kakšnim drugim zunanjim sovražnikom ruske države. Baš zato, ker pakt o nenapadanju to načeloma izključuje — sicer bi se mi temu paktu sploh ne bili mogli pridružiti — je njegov pomen izredno dalekosežen in globokosežen. Ta pakt znači, da mi ne samo nismo, ampak tudi ne bomo stopili v nobeno kombinacijo, ki bi bila kakorkoli že naperjena proti Rusiji, in nasprotno se tudi Rusija ne bo udeležila nobene diplomatske akcije ali zveze, ki bi bila usmerjena proti našim državnim interesom.

S tem je v svetu stališče tako Rusije kakor Jugoslavije izredno močno utrjeno. Kovarnim načrtom, ki se že leta in leta kujejo v nekem starodavnem središču zapadne civilizacije in ki bi bili imeli po prvotnem zamišlu dobiti izraza v tako zvanem paktu četvorice, je s podpisom londonskega pakta izdrto njihovo strupeno željo, ako ima danes sploh še kaj pomena računati z njimi, razen v toliko, v kolikor je treba vedno računati s tistimi, ki so videti iz principa naši neprijatelji in neskončno iznajdljivi v zamišljanju vedno novih zamislov, ki bi mogli biti v našo škodo. Vendar so takim zamislom sedaj z londonskim paktom trdo zapahnjena vrata in njihovi neumorni avtorji bodo pač primorani razmišljati, ali se še izplača snovati zarote proti evropskemu miru, ki bi ga iz sovraštva predvsem proti slovanskemu svetu radi zrušili. Nič se ne motimo, če pravimo, da je pakt miru in sodelovanja med slovanskimi in z njimi na miru enako interesiranimi in po svoji miselnosti Slovanom sorodnimi vzhodnimi evropskimi narodi odgovor in sicer kre-

pak in trden odgovor na načrte zapadnega fašizma, ki bi rad svetu vtisnil svoje mrko imperialistično lice. Zato londonski pakt ni samo epohalnega mednarodnega političnega pomena, ampak je tudi ogromnega pomena za kulturo sveta, ki jo ogrožata dva napol-barbarska fašizma, porojena na zapadu. Pakt, ki je bil sklenjen po posredovanju naše najzvestejše zaveznice Francije in je spremljan od simpatij obeh anglosaških držav, ki sta istočasno obnovili zveze z Rusijo, je veliko kulturno-politično dejstvo, je porojen iz duha prave demokracije in je obenem največjo slovansko državo, na katero bo pakt tudi izven golega diplomatskega območja imel globokosežen vpliv, zopet pritegnil v politični in kulturni obtok zapadne demokracije, od katere je toliko let bila notranje odtrgana.

Toliko za zdaj, ko se vsa teža tega velikega dogodka ne da še docela pretehtati. Za nas je radosten dogodek, ker je pokazal, da Mala antanta ni »življenja nezmožno skrupalno«, kakor so se ji nedavno zopet rogali naši znani neprijatelji, ampak da je po-

stala člen v verigi mogočnega bloka držav, ki jim ne bo moč narekovati volje kakšnega metternichovskega »direktorija«. Radosten dogodek pa predvsem, ker je pokazal, da naša Jugoslavija ni »zrela za razpad«, kakor so z zlohotno škodoželjnostjo ponavljali dan za dnem izvestni naši sosedi, ampak da je iz svoje imanentne državne in narodne sile tako notranje krepka in uvaževana v svetu, da zavzema odlično mesto v eni največjih državno-političnih mednarodnih tvorbo po vojni, da je naša država granit, ob katerem si bo vsak polomil zobe, ki bi hotel vgrizniti vanj. Zato naj ob tem velikem dogodku veljajo naše iskrene čestitke predvsem našemu zunanjemu ministru gosp. Boži Jevtiču, ki včerašnji dan lahko šteje kot svoj največji dan in kot sekularni uspeh v zgodovini naše države, naše ljubljene domovine, ki jo Bog vidno čuva in blagoslovi.

Zato ob tem slovesnem trenutku, ko se tako afirmira naša država, kliče ves narod: Živel kralj! Živela Jugoslavija!

Besedilo pogodbe med Rusijo, Malo zvezo, Poljsko in Turčijo

Belgrad, 4. julija. AA. Zaradi miru in varnosti so Sovjetska Rusija, države Male antante, Poljska in Turčija na podlagi Kellogovega pakta, ki izključuje uporabo sile za reševanje mednarodnih sporov, sklenile dne 3. t. m. v Londonu konvencijo o definiciji napadalca, ki ji je besedilo malone istovetno s besedilom, ki ga je predlagal odbor za proučitev splošne varnosti na razorožitveni konferenci v poročilu g. Politisa, z dne 24. maja 1933 na podlagi predloga sovjetske delegacije.

Konvencija se glasi:

Visoke države podpisnice

v želji, da še bolj okrepe mir, ki obstoja med njimi, stoječe na stališču, da Kellogov pakt, ki so mu podpisnice, prepoveduje vsak napad, upoštevajoč, da je v interesu splošne varnosti, da se čim točneje opredeli definicija napada in da se na ta način onemogoči vsak izgovor v njegovo opravičilo,

priznavajoč, da ima vsaka država popolno pravico do neodvisnosti, varnosti, obrambe svojega ozemlja in svobode in do razvitka svoje ustave,

prežete z željo, da varujejo zaradi splošnega miru vsem narodom nedotakljivost njihovega ozemlja,

uvidevajoč koristnost za splošni mir, da med seboj uveljavijo splošna pravila, ki opredeljujejo napad in v pričakovanju da ta pravila postanejo splošno koristna,

soglašajo v tehle določbah:

Čl. 1.

Visoke pogodbenice stranke se obvežejo, da v medsebojnih odnosih druga drugi od dne podpisa te konvencije sprejmejo opredelitev napada, kakor je bila sprejeta v odboru za vprašanja splošne varnosti dne 24. maja 1933 (Politisovo poročilo) na konferenci za razorožitev, znižanje in omejitev oboroževanja v poročilu, sestavljenem na osnovi predloga sovjetske delegacije.

Čl. 2.

Zato bo veljal za napadalca v mednarodnem sporu pod pridržkom obstoječih pogodb med strankami, ki so v sporu, država, ki bo prva storila eno izmed tehle dejanj:

1. objavo vojne drugi državi,
2. napad z oboroženo silo na ozemlje druge države, čeprav brez objave vojne,
3. napad s kopalnimi, pomorskimi ali zrakovnimi silami na ozemlje, ladje ali zrakovne objekte druge države, čeprav brez objave,
4. pomorske blokade obal ali pristanišč druge države,
5. podporo oboroženih tolpe, ki bi, ustanovljene na enem ozemlju, vdrle na ozemlje druge države, ali odklonitev zahteve države, v čije področje je izvršen napad, naj se na njenem ozemlju izdajo vsi v njenih močeh stoječi ukrepi, da se navedenim tolpom odtegne vsaka pomoč ali zaščita.

Čl. 3.

Noben obzir vojaške, politične ali gospodarske narave ali druge ne more tvoriti izgovora ali

B. Jevtič

opravičbe za napad po čl. 2 (kot primer glej dodek te konvencije).

Čl. 4.

Ta konvencija je pristopna tudi drugim narodom. Pristop daje iste pravice in nalaga iste dolžnosti, kakor jih imajo prvotne podpisnice.

Pristop je treba prijaviti sovjetski vladi ali vladi Poljske ali turški vladi. Vlade, ki sprejmejo pristopne izjave, obveste o tem druge podpisnice.

Dodatek.

Protokol k čl. 2 pakta, ki se nanaša na opredelitev napadalca.

Visoke pogodbenice, podpisnice akta, ki se nanaša na opredelitev napadalca, želeč z iz-

rečno obvezo, da v ničemer ne zmanjšajo absolutnega pomena pravice, navedenih v čl. 2 navedenega akta in da bi dale določena navodila glede določitve napadalca, smatrajo, da dejanj napada v smislu čl. 1 navedenega akta ni mogoče med drugim opravičiti z nobeno izmed naslednjih okolnosti:

a) notranji položaj posamezne države, n. pr.: njen politični, gospodarski ali socialni sestav, tako zvane slabosti njene uprave, nemiri zaradi stavk, revolucija, protirevolucija ali meščanska vojna,

b) mednarodno zadržanje posamezne države, n. pr.: kršitev ali nevarnost zaradi kršitve pravice, gnetnih ali moralnih interesov s strani druge države ali njenih državljanov, prekinitev diplomatskih ali gospodarskih odnosov, ukrepi gospodarskega ali finančnega bojkota. Spori zaradi gospodarskih ali finančnih odnosov ali druge obveznosti napram drugim državam, obmejni incidenti, ki ne spadajo med napade, navedene v čl. 2.

Visoke pogodbenice sile razen tega naglašajo, da smatrajo, da ta protokol nikoli ne sme opravičiti kršitve mednarodnih pravice, ki bi izhajala iz odgovornosti, nastete v prejšnjih navedbah.

Litvinov

Beneš

Silen odmev po vseh državah

Boncour poročila

Pariz, 4. jul. AA. Senatni odbor za zunanje zadeve bo imel danes sejo. Na njej bo zunanji minister Paul Boncour poročal o najnovejših političnih dogodkih.

Varšava poudarja: Proti paktu četvorice

Varšava, 4. julija. tg. Konvencija med Sovjetsko Rusijo in sedmimi sosednimi državami se smatra v vseh tukajšnjih političnih krogih kot politični dogodek prvega reda. Izjava zunanjega ministra, kakor tudi vres vladni tisk poudarja, da je sedaj končno urejen spor med Sovjetsko Rusijo in Romunijo. Po dolgih mesecih naporenega posredovanja varšavske diplomacije med Moskvo in Bukarešto je vendar prišlo do uspešne likvidacije rusko-romunskih nesoglasij. Konvenciji pripisujejo tudi ost proti Nemčiji in paktu četvorice. Rusko-poljski odnosi se bodo v bodoče še bolj utrdili.

Veliko veselje v Romuniji

Bukarešta, 4. jul. AA. Politični krogi vseh smeri se z velikim zadovoljstvom sprejeli vest o podpisu konvencije med Sovjetsko Rusijo in državami, ki meje z njo. Vsi krogi vidijo v tem važno etapo na poti k normalizaciji odnosov med Romunijo in Sovjetsko Rusijo. Poluradni komunikacije naglašajo, da je v nasprotju s prejšnjimi pakti o nenapadanju, ki so veljali pet let, sedanja obveza glede nenapadanja časovno neomejena, torej večna. Po drugi strani je pa sklenitev te konvencije velepomemben element v besarabskem vprašanju.

Kako so sprejeli vest v Italiji

Rim, 4. jul. Kako zelo v živo je zadel pakt o nenapadanju med Rusijo in vzhodnimi državami ter Malo zvezo tukajšnje kroge, priča italijansko časopisje, ki prinaša danes to vest na menj vidnem mestu suho po United Press v 38 vrsticah brez komentarja — dejstvo, da je pakt podpisala tudi Mala zveza, pa zaenkrat sploh zamolčuje! Pomembnost dogodka skuša prikrivati s povzdigovanjem — Balbovega poleta kot največjega mednarodnega dogodka sedanjega momenta...

Vlad. Solovjev in cerkveno edinstvo

Iz spominov Ivana Dejbnerja

sveta Ciril in Metod, blagovestnika slovanstva (kip Toneta Kralja).

(K današnjemu prazniku.)

Dvournne izjave.

Ivan Dejbner, o katerem se je zadnje mesece veliko pisalo v zvezi z afero njegovega sina, je leta 1913 v mesečniku »Slovo istiny« objavil svoje spomine na Vladimira Solovjeva z važnimi izjavami tega glasnika vesoljne cerkvene edinstvi.

Vladimir Solovjev je v knjigah »Zgodovina in bodočnost teokracije (Zagreb 1887) in »Rusija in vesoljna cerkev« (Pariz 1889) javno priznal pravilnost katoliške cerkve in papeževga prvenstva ter javno in jasno izpovedal svoje zedinjenje s katoliško cerkvijo. Upal je, da bo premagal odpor svoje domovine in da bo svoje rojake navdušil za zedinjenje. Pa se je zmotil. Rusi so ga z vso odločnostjo odklonili. Po vrnitvi v domovino ni več pisal o vprašanju cerkvenega zedinjenja. Kadar se je v spisih in razgovorih dotikal tega vprašanja, se je navadno izražal nejasno ali celo dvomno. Zato se je v Rusiji širilo mnenje, da se je Solovjev odrekel cerkvenemu zedinjenju s katoliško cerkvijo.

A v Rusiji je poleg nasprotnikov cerkvenega zedinjenja imel nekoliko tajnih učencev, ki so sprejeli njegove misli o vesoljni Cerkvi, o njenem vrhovnem poglavarju, o cerkvenem zedinjenju Vzhoda in Zapada, o eni čredi in enem pastirju. Te učence so zelo žalostile in begale govorce, da se je Solovjev odrekel cerkvenemu zedinjenju. Osebnost so se zatekali k Solovjevu in ga prosili pojasnil. Tako tudi Ivan Dejbner. Dobil ga je v družbi nekega profesorja. Ko so se dotaknili vprašanja o Cerkvi in posebej o nezmotnosti rimskega papeža, se je Solovjev o tem zelo nejasno in nedoločno izrazil. Ivana Dejbnerja je ta nejasnost iako potrla, da ga je to vprašanje vso noč mučilo. Tovariši pa so ga še dražili: »Vidiš, tvoj Solovjev je izjavil, da se je že odpovedal rimskemu papežu.«

Solovjev o papeževi nezmotnosti.

Naslednji dan je Dejbner obiskal Solovjeva in mu razodel, kako nezno ga muči negotovost in nejasnost zaradi njegove večerajšnje nedoločene izjave o papeževi nezmotnosti.

Solovjev ga je resno pogledal, se zamislil in spregovoril:

»Saj sem že vse jasno povedal v spisih »Rusija in vesoljna Cerkve« in v drugih. Se sedaj se jim nisem odrekal. Toda resnice, ki so v teh spisih, me nič več ne vznemirjajo, ker sem jih že dognal, bolj miška to, kar še iščem...«

Pisma

Primskovskega gospoda

XV.

Tvoji otroci bodo še po zraku letali

Ljuba Filomena, da si mi zdrava!

Tukaj ti pošljem podobo dolgega korena. To je neka vrsta mlečka, ki se pri nas najde tu in tam...

Naša cerkev ima v hranilnici v L. sto goldinarjev; po te bom enkrat šel, jih dvignil in jih prenesel v ljubljansko hranilnico... Z L. imamo mi malo opraviti, z Ljubljano pa dostikrat veliko. Pri tej priliki bom obiskal hišo, kjer se po dnevi straši. Rad bi, da bi bila ti z menoj, da bi se prepričala o strahovi, da bi mogla še kateremu drugemu zagotoviti in reči: iz lastne skušnje vem, da so strahovi, duhovi dobri in hudi; da je več na svetu, kakor kar naše oči vidijo in naše roke otipajo; to je dokaz, da naše duše po smrti žive; da se boš vedela po robu postaviti kakemu brezvercu, ki pravi, da človek prav tako pogine kakor konj ali pes. Midva hočeva iti pogledat podnevi; če pa podnevi ne bo nič, bova še ponoči šla po Marijinem zvonjenju. Ko se bova tega prepričala, bova mogla veliko dobrega storiti in marsikoga od brezverstva odvrti, in to veliko vredno ter pred Bogom veliko dobro delo; to je moj namen in naj bo tudi tvoj. Hiša je prazna... Vanjo pusti strah iti, ven pa skozi vrata nikogar; med podboji se suče kakor neka senca ali kakor megla, tako da vsak raje skoči skozi okno, kakor da bi šel skozi vrata. Midva hočeva to skusiti, toda skozi okno nečem skočiti; kjer bom šel notri, tam bom šel tudi ven. Straši pa tako, da udari na steno blizu človeka, kakor da bi z dlanjo v zid udaril. Naj poka, da bo vit, da le mene ne udari. V tisti hiši ne more nihče prebivati. Gospodar in njegova družina stanuje malo proč od tiste hiše. Gospodar je rajnega ogošufal za posestvo, zdaj mu pa mrtvi ne da miru. Vzel je že v hišo gostače, pa nihče ne obstane.

¹ Tukaj imenuje kraj.

»Kaj torej mislite o papeževi nezmotnosti v verskih resnicah?«

Solovjev se je zopet nekoliko zamislil, potem pa je izjavil:

»Vidite, ko se ena armada vojskuje z drugo, takrat vse vojske od navadnega prostaka do generalov vodi misel, da se vrhovni poveljnik ne moti, in vsi točno izvršujejo njegova povelja; taka disciplina je neobhodni pogoj zmage. Za Boga je pač vseeno, naj zmagata ali nasprotna armada. Vse drugače pa je, kadar gre za vojskujočo se Cerkev božjo na zemlji, za Kristusovo vojsko, ki se vojskuje proti peklenkim vratom, proti oblasti teme. Gospod ji je slovesno obljubil zmago, obljubil je, da je peklenška vrata ne bodo premagala, in v soglasju s to obljubo ji je dal vojskovodjo, neomahljivega v verskih in nravnih resnicah. Saj je Kristusova vera odrešilna, zmotna vera pa pogubna tako za posamezne duše kakor tudi za ves človeški rod... Ali je mogoče, da bi Kristus, ko je prišel na zemljo za rešenje duš, te duše izročil takemu pastirju, ki bi se mogel v veri motiti, da prave vere ne bi ločil od krive in bi po zmoti podajal pogubne verske zmete namesto rešilnih Kristusovih resnic? To bi bilo pogubno za vse Kristusovo delo. Tako torej vidite, da zanikanje nezmotnosti rimskega škofa v verskih resnicah s krščanskega cerkvenega stališča vede k nemočmi absurdnosti. Da pa je Kristus svoje ovce izročil enemu vidnemu pastirju, to moremo jasno razbrati iz evanجيلjev in iz pričevanja svetih očetov o oblasti sv. Petra in njegovih naslednikov, kakor sem jasno in nedvoumno razložil v knjigi o Rusiji in vesoljni cerkvi.

Odvzemite to središče vesoljnega krščanskega življenja, odvzemite Rim — in imeli boste ne več eno Kristusovo čredo, ne edino božjo vojsko, marveč razcepljene krajevne cerkve, zaslužene pod oblastjo narodnih, državnih in zemskih elementov z nevednimi ali po protestantstvu okuženimi in suženjskimi (servilnimi) vodniki.«

Na napačnem koncu.

Ivan Dejbner je nato vprašal Solovjeva: »Zakaj ste se pa včeraj tako skrivnostno in nejasno izjavili o tem?«

»Da, sedaj sploh malo govorim o teh vprašanjih. Stvar je v tem, da sem začel na napačnem koncu.«

(Solovjev se je izrazil še bolj drastično. Rekel je: »Začel sem pri repu.«)

»Kako na napačnem koncu.«

»Da, tako je!« se je zasmejal Solovjev. »Začel sem z oznanjevanjem cerkvenega zedinjenja, a tega pri nas še ne morejo razumeti; s tem bi bil moral končati, ne pa začeti.«

Cerkveno zedinjenje in bodočnost Rusije.

Nekoč je Solovjev Dejbnerju čital odlomek pisma nekega akademika, ki je vprašal za svet, kako bi mogel več storiti za cerkveno zedinjenje; ali naj odide v inozemstvo in tam očitno postane katoliški duhovnik, ali pa naj ostane kot tajni katoličan v Rusiji.

»Eno in drugo je dobro,« je zamišljeno rekel Solovjev.

»Kaj bi pa sami svetovali?« ga je pri tej priložnosti vprašal Dejbner. »Ali naj postanem duhovnik ali naj pa skušam v državni službi dobiti tak položaj, da bom mogel doseči cerkveno zedinjenje?«

»Ali mislite, da more država izvršiti cerkveno zedinjenje? Tudi jaz sem prej tako mislil, sedaj pa vidim, da naša javnost in ruska družba ni pripravljena za to. Zdi se mi, da se Rusija kot celotni narodno-državni organizem ne bo zedinila z Rimom. Sicer bi jo to edino moglo rešiti. Toda, ni li že prepozno?«

Zadnje besede je Solovjev izrekel z otožno žalostnim glasom.

Leta 1898, poldrugo leto pred smrtjo, je država delala Dejbnerju velike težave zaradi njegovega zedinjenja s katoliško Cerkvijo.

Ko je Solovjev videl portret svojega prijatelja, je nekolikokrat ponavljal:

»Slišim odjeko groma. Rusijo čaka strašno gorje. Naše oblasti bodo imele hujše skrbi nego je versko vprašanje.«

Dejbner je bil začasno prestavljen v Sibirijo. Solovjev je umrl leta 1900. Po njegovi smrti so se začeli Rusi bolj zavedati veličine tega genialnega misleca in preroka vesoljne cerkvene edinstvi. Primerjajo ga veličini gorskih vrhov, ki jo tem jasneje vidimo, čim bolj se oddaljujemo od vzhodja gora.

(»Slovo istiny« 1913, str. 86—89.)

Neki tovarniški delavec je hotel v hiši prebivati; je dejal: Strahov se ne bojim. Ponoči pa pride, vzdigne posteljo, pa prime za nogo od postelje in ga je tako okoli vrtel, da je dosti imel; se je bal, da bi ven ne zletel ali v zid priletel ali se še celo ubil.

Filomena, pridi me obiskat, pa pojdeva v L. Če te bo strah hotel ugrizniti, ga bom že proč pehal, da te ne bo ugriznil ali še celo snedel. Meni strahovi še niso nič hudega storili. Živi ljudje pa že prav veliko. Če strah ne bo hotel priti, ga bom poklical, bo ja prišel... Jaz bom strah vprašal, če je v trpljenju, ali se zamore rešiti trpljenja in kako, in če to ni moč, ali mu je mogoče trpljenje zmanjšati. Jaz se strahu nič ne bojim; strah še ni nikoli nikogar snedel.

Na Dunaju ima nekdo napradaj perutnice za letanje po zraku; veljajo 150 goldinarjev; drage niso. Ko bi bilo mogoče z njimi leteti, jih precej kupim, toda z rokami bi moral mahati. Pa koliko časa bi bilo to mogoče?... Človek še en nasad težko premlati, mora cepce že nekoliko sukati za hrbet, da se nekoliko odpočije, v zraku pa ne bo mogoče počivati, ker bi doli padel... Če bo to obveljalo, da bo mogoče po zraku leteti, ti bom kupil letalni stroj, da boš večkrat k meni priletela...

Stvarnik je položil človeku v srce željo, po zraku letati, hoteč, da bodo ljudje to izumili; prej ljudje tudi ne bodo nehali. Bog človeku je želje ni zato položil v srce, da bi ga s tem mučil; zato bo tudi dal, da bo človek izumil ta stroj. Bog je lakoto ustvaril, pa tudi živež, da si človek želje izpolnijo; tako je tudi Bog dal človeku v srce željo, letati po zraku, pa mu bo tudi pomoč dal, da bo letel. Še s lastovko se bo skušal v letanju. Filomena, če se omožiš, bodo tvoji sinovi še po zraku letali?... Zdaj pa piši, kdaj misliš k meni priti. Pa boš rekla, da ne utegnem, da je preveč dela. No, naj pa najamejo za tebe, plačal bom že jaz tisto delo; je pridi ti ali pa kdo drugi tvoji; naj pa pridejo oče ali mati...

Zdaj pa zdrava bodi in Bog te obvaruj!

21. 10. 1887. Oratimar Holmar.

² Zanimivo, kako točno je H. gledal v bodočnost.

106 ur igral na brač

Kakor smo že poročali, je prišla mlademu brezposelnemu kovaškemu pomočniku g. Rudolfu Kovaču v Celju na misel posebna ideja. Hotel je doseči rekord v igranju na brač. To se mu je tudi posrečilo. Na brač je začel igrati dne 28. junija ob 8 zjutraj v kavarni Evropa na Kralja Petra cesti in je sklenil, da bo igral brez prestanka 106 ur. Svoj prvotni načrt je mladi rekorder še posekal, ker je igral celo 1 uro več. G. Kovača poznamo že od prej: letos pozimi, ko je bilo vse zavito v kožuhe, si je fant hladil vročo kri v Savinji; pred kratkim smo poročali, da je dosegel nov rekord v drobnopisanju, v čemer ga je pa že posekal neki celjski dijak. Upamo, da bo kmalu presenetil Celje s kakim novim rekordom.

Pet milijonov in pol za sodne takse

Ljubljana, 4. julija.

Vsa okrožna in okrajna sodišča Slovenije so sestavila za maj posebna statistična poročila o sodnih taksah, ki so bile plačane za posamezne sodne spore odnosno nesporne zadeve v kolkih. Letos je bilo v 5 mesecih že plačano 5.531.034,60 Din. Najvišji znesek za takse je bil plačan meseca marca 1.399.409,77 Din, najnižji pa aprila 778.536,34 Din. Meseca maja je bilo plačanih za sodne takse 872.911,34 Din.

Požigalčeva roka na delu

Požar v Crešnjevcu v Slov. Bistrici

Slov. Bistrica, 3. julija.

Komaj se je ljudstvo v Crešnjevcu oddahnilo od zadnjega požara, ko je gorelo pri posestniku Brumcu, že je isto vas doletela nova požarna nesreča. Včeraj po sv. maši ob 10 so pričeli ljudje klicati, da gori hiša posestnika Korena. Korena tedaj ni bilo doma, ker je sušil seno na svojem travniku. Ljudje so prihiteli in pričeli reševati, kolikor se je pač dalo rešiti iz gorečih hiše. Iz ogroženega hleva so rešili živino. Plameni pa so že objemali leseno hišo in hlev ter ogrožali še sosednja poslopja, ki so prav tako lesena in krita s slamo. Telefonično so bili poklicani gasilci iz Slov. Bistrice.

ki so takoj prihiteli na pomoč s svojim avtom in turbino. Gasilci so napeljali cevi iz bližnjega studenca ter naglo omejili požar. Pri gašenju je padlo goreče tramovje enemu gasilec na rame ter je dobil lažje poškodbe. Posestniku Korenu je zgorela hiša, gospodarsko poslopje, svinjaki, več starega in nekaj novega sena ter vse gospodarsko orodje. Močno požgano je tudi sadno drevje. Samo zasluga slovenjebistriških gasilcev je, da ni pogorel ves zgornji del vasi. Pogorelec Koren je bil zavarovan pri zavarovalnici »Jugoslavija« za 30.000 Din, škode pa ima nad 40.000 Din. Ljudstvo je prepričano, da je požar zanetil zloben požigalec.

SHELL TOX

SIGURNA SMRT
VSEM INSEKTOM

Obletnica požara

Središče ob Dravi, 3. julija.

Pomoč

V sredo 5. julija je za Središče obletnica velikega požara, ki ostane v trajnem spominu vsakomur, ki ga je doživel. Strašne so bile tiste ure krog poldneva v pekoči solni vročini, nepozabni kriki in vilki, beganje, obupni klici, pokanje in ropotanje, jokanje ljudi, ki so bili skoro ob pamet, ne vedoč, kam bo še ogenj zaneslo. Ker je malone vsa dravska banovina prispevala za središke pogorelece, bo zanimivo slišati, kako izgleda kraj nesreče danes. Domačin ali tujec, ki je nekdanje poznal Središče, pa leto dni ni bil tukaj, bi bil zelo presenečen, če bi danes prišel v smeri iz »Steničjeka« v trg. Prej skromne, nizke, večinoma s slamo krite stavbe so izginile in na njih mestu stojijo lepe nove oz. prenovljene hiše in gospodarska poslopja. Kjer je stala prej Skorjančeva hiša je zdaj veliko, moderno urejeno gospodarsko poslopje, blizu pa velikanska hiša. Saj je porabil ta posestnik za zidanje 3 vagonce cementa, 2 vagona in nad 70.000 komadov zidne opeke. Njemu in sosedu Škergetu, kjer je požar izbruhnil, je pogorelo vse do tal. Tudi Škerget si je postavil prav lično hišo in gosp. poslopje. Tretji sosed Marčec, ki je bil razen požara prizadet tudi od drugih nesreč (sam je dobil pri gašenju nevarne opekline, umrla mu je mati, kmalu nato otrok, nevarno obolela žena) je tudi postavil novi skedenj ter obveljalo ostala poslopja. Na desni strani ceste, kjer so zgorela bolj gosp. poslopja in le strehe hiš, je tudi vse na novo zgrajeno oz. prenovljeno. Nova so lepa, praktično zidana gosp. poslopja, hiše večinoma povišane, vse strehe se rdečijo vsled nove opeke. Skupaj je 21 stavb z novo streho. Po delu so bili zaposleni tukajšnji pa tudi tuji podjetniki in delavci.

Pogorelci so našli mnogo usmiljenih src na pobudo agilnega odbora za pomoč oskodovalnim. Kralj. banska uprava drav. banvine v Ljubljani je prispevala znesek 20.000 Din. Cerkvena zbirka po nekaterih dekanijah lavantinske škofije skupno 14.000 Din. Kmetška hranilnica v Središču je dala 7000 Din. Hranilnica in posojilnica v Središču pa je kupila za pogorelece 2 vagona krme. Tudi okrajno načelstvo v Ptujju je odredilo nabiranje po okraju (denar in živila), občina Središče je dala vsakemu pogorelcu komad košenine na obč. travniku brezplačno in vsakemu 10 lepih borov iz občinskega gozda. Izmed številnih društev v Središču je edino »Središka prosveta« naklonila čisti dobiček ene prireditve 900 Din pogorelcem. Darovali so pa tudi nešteti posamezniki večje in manjše zneske v denarju, živilih za ljudi in živino, v obleki. Vse so prinašali, kar je bilo treba onim, ki jim je bilo uničeno vse. Pomagali so tudi z brezplačnim delom, zlasti pri podiranju ruševin. Tako je z združenimi močmi prenovljen lep kos trga Središče, ki nudi zdaj prav lepo sliko.

Povzročitelji požara: Otroci. Tisti pastirček pa, ki je zgorel in na katerega je padel sum, da je glavni krivec, je bil čisto nedolžna žrtev. Ravno s paše je prignal, v sami srajčki in hlačah je bil, ni imel vžigalic. Prišel je pa ravno v času, ko so drugi otroci zakurili, da bi »pogačce pekli«, poklican je bil v skedenj, naj pogasi, drugi so zaprli vrata, da ne bi ljudje opazili dima, in sirota ni mogel več ven.

Dne 11. junija letos sta bili blagoslovljeni obe čisto novi hiši Skorjančeva in Škergetova. Bog varuj vse novih nesreč in daj vsem svoj blagoslov.

Strašno dejanje blazne žene

Zaklala 3 letnega otroka

Iz Vranja v Srbiji poročajo o strašnem dejanju umobolne Natalije Veličkovič. Ki je z nožem zaklala triletnega Milana Mladenoviča. Bila je doma sama, njen sin Radislav pa se je igral zunaj. V sobo k njej je prišel triletni Milan, sosedov sin. Natalija ga je zgrabila, potegnila v sobo in zaprla vrata. Nato je zgrabila nož in pričela otroka klati. Kričanje nesrečnega deteta je začel Radislav, ki je

poskusil priti v sobo, toda ni mogel, ker se je Natalija zaklenila. Nato je Radislav stekel po očeta na polje. Ta je skozi okno zlezel v sobo, kjer se mu je nudi grozen prizor. Na tleh je ležal v mlaki krvi velik kuhinjski nož, v kotu pa je sedela Natalija povsem mirna in držala v rokah razmesarjeno truplo triletnega Milana.

Ali si moremo podaljšati življenje?

Neka ameriška zavarovalnica v Newyorku ima nameščenih nič manj kakor 40 različnih specialistov, ki s pomočjo vseh mogočih znanstvenih sredstev preiskujejo zavarovance in skušajo dognati stanje vseh organov in delov njihovega telesa. Ravno zavarovalnice so pač najbolj prizadete po dolgotrajnosti ali kratkosti človeškega življenja in si prizadevajo, da bi se gospodstvo smrti med ljudmi čim bolj omejilo. Tako so izvedle ameriške zavarovalnice v severnoameriškem mestecu Framinghamu, ki šteje približno 16.000 prebivalcev, veliko zdravstveno-poučno propagando proti jetiki in dosegle uspeh, kakoršen doslej še ni bil znan: umrljivost je padla od 121,5 (na vsakih 10.000) na 40!

Dejstvo je, da se je povprečna doba človeškega življenja v teku zadnjih 50 let po vseh evropskih in ameriških deželah znatno podaljšala. V 18. stoletju je znašala samo 30 let in še-le ob koncu 19. stoletja se je zvišala na 40 let; poslej pa se je dvignila že na 58 let. Tako doživljamo sodobniki na splošno znatno večjo starost kakor naši predniki.

Ali nam je dana torej možnost, da svoje življenje podaljšamo? Da in ne.

Ni še tako dolgo tega, ko se je svet razvnel ob vesti o Steinachovi iznajdbi za pomlajevanje. Toda le prekmalu se je izkazalo, da morejo tiista sredstva pač trenotno poživiti še zadnje sile ostarelega telesa, ko pa nasilno dražijo popusti, nastopi prejšnje stanje starostne oslabelosti in neredko sledi hitro propadanje. Telesa torej ni mogoče umetno pomladiti ne s tem človeškega življenja podaljšati; narava je tako nasilno poseganje v njeno oblast nedvoumno zavrnila in danes je beseda »pomlajevanje« samo še v posmeh.

Sredstva za neposredno, umetno podaljšanje življenja ni, in če na splošno dočakajo ljudje danes večjo starost kakor preje, se imamo za to zahvaliti samo napredku zdravstva, ki je omejil razširjanje jetike in domalega zatrl otroško grizo,

tifus, kolero in koze, ki so preje uničile v Evropi vsako leto na stotine človeških življenj.

Kakor narodi, tako more tudi posameznik skrbeti za podaljšanje svojega življenja samo na ta način, da se izogiblje vsega, kar škoduje zdravju. Tu prihajajo v poštev posebno tri stvari: prehrana, nasladi in dušno življenje.

Iz hrane, ki jo uživamo, se tvori kri, od katere živi vse telo do zadnje celice. Naše zdravje in dolgotrajnost življenja; po pravici pravi naše ljudstvo, sestave naše krvi. Največja škoda so snovi, ki jim presnova ni kos in onečiščujejo kri. Da se temu kolikor mogoče izognemo, jejmo vsak dan sveže sadje in zelenjavo, posebno zeleno solato, ki s svojimi vitamini in redilnimi solmi pospešuje presnovo.

Nasladi, če jih zmerno uživamo, niso škodljiva marveč celo poživljajo življenje in prebavo; a žal z njimi telo le prehitro razvadam, da jih kakor razvajen, neugnan otrok zahteva vedno česče vedno več. Tedaj postanejo strup, ki brez prestopa izpodkopava naše zdravje in naše sile in nam kopije prezgodnji grob. Sem spadajo predvsem tobak in alkoholne pijače ter vsa dolga vrsta drugih nasladil.

Dušno in živno stanje imata velik vpliv na dolgotrajnost življenja; po pravici pravi naše ljudstvo, da »človeka jeza dobi nesec«. V spokojnem, mirnem dušnem stanju je človek mnogo odpornejši proti vsaki bolezni, kakor če je razdražen, žalosten, v skrbeh. Duševno ravnotežje je velik zaklad tudi v telesnem oziru. Najdemo ga najgotoveje, če živimo v soglasju z božjim zakonom, po veri. Ni zgolj slučajno, da najdemo najstarejše ljudi med vernimi ljudskimi sloji, in to ne samo pri kristjanih, marveč tudi pri judih in mohamedancih.

Neki raziskovalec človeške prehrane pravi: »Vsa tajnost, da svoje življenje podaljšamo, je v tem, da ga ne krajšamo.«

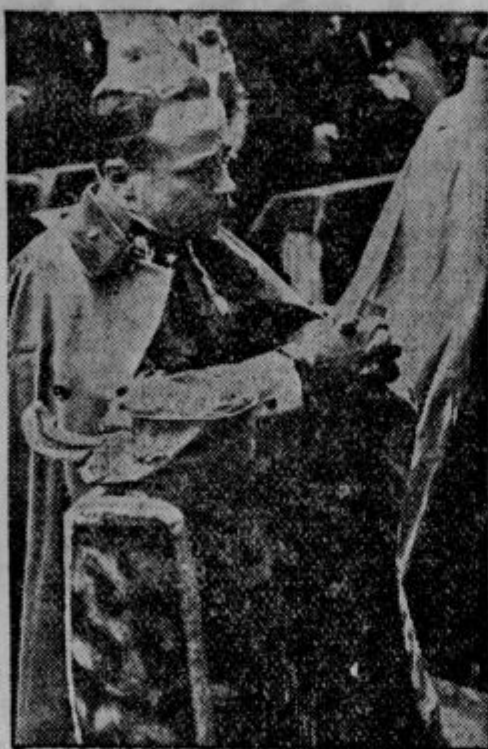
Raziskovanje plemen so postavili v Ameriki na čisto nova tla: dijaki si vlijejo maske svojega lastnega obraza in potem na njih proučujejo posebnosti svojega in drugih plemen. Na sliki vidimo skupino kavkaških, mongolskih in črnih tipov

Svetilnik brez luči

Na Angleškem (grofija Norfolk) stoji svetilnik, ki bi moral kazati ladjam ustje reke Nown. Ta svetilnik je bil zgrajen pred sto leti. Službo čuvaja ima stalno eden izmed članov ribiške družine Timbyjev, ker jo podeduje sin po očetu. Značilna posebnost Nownskega svetilnika je, da nima luči. Ko je bil svoječasno stavljen v promet, so morale paziti oblasti na svetilke, in od tedaj ne morejo pazniki premagati uradniške papirnate duše. Vse njih prošnje in pritožbe v teku sto let so vedno neke običale. Obalno nadzorništvo je pisalo ministrstvu za trgovsko mornarico, slednje se je zopet obrnilo na vlado, a uspeh je slejkoprej izostal. Sedanjí čuvaj, novi mister Timby, je posegel po vladnem sredstvu. Obrnil se je na vodilne angleške dnevnike s pismom, kjer slika neprijetno ona svetu nedvomno najmanj vidnega svetilnika, kjer še nikoli ni bila prižgana luč.

Mi barvamo! Na angleških železniških progah prepletkajo signale. V ta namen treba veliko barv

Dollfuss pri božji službi o priliki velikih narodnih slavnosti v Innsbrucku

Zmaga nad Dnjeprom

Ukrajinska državna plovdba je otvorila minule dni novo progo od Kijeva do Hersona. Nove zatvorsnice so nadomestile razstreljene brzice, ki so poprej ovirale plovo. Parnika »Sofja Perovskaja« in »25 zovtjenj« sta prvič dospela v Herson. Kmalu bo izšel vozni red. Vsa pot od Kijeva do Hersona traja 52 ur. Parnika nista naletela na nobene zapreke in sta dospela na cilj ob določeni uri. »Pravda« toži, da ukrajinska plovdba premalo vpoštevata domače in tuje turiste. Propaganda počiva in so parniki le napol zasedeni. Med tem je potovanje skozi predele nekdanje Zaporožske Siči jako slikovito.

Kod potujejo jajca

Po vseh vzhodnih deželah so jajca važno izvozno blago. Grede večinoma na zapad. Odkar je Poljska uredila v Gdinijski velike hladilne naprave za jajca, je postala ta luka središče jajčne trgovine ne samo za Poljsko, marveč tudi za Romunijo in vso vzhodno Evropo. V gdinjskih hladilnicah leži sedaj stalno do pet milijonov jajc.

Kapelniki vojaških godb raznih dežel, ki prirejajo te dni koncerte v Parizu. Od leve na desno: vodja godbe francoske narodne garde, potem po vrsti vodje španskih, belgijskih, angleških, italijanskih, holandskih in češkoslovaških vojaških godb

Tragedija vikingov

Na Grenlandskem, blizu rta Gerjöllnasa so našli lani okostja belih ljudi, ki so nekoč stanovali na daljnem ameriškem severu. Danski antropolog Sören Hansen je skrbno proučil kosti in ugotovil žalostno usodo skandinavskih vikingov, ki so dospeli v Ameriko kot prvi belokožci vsaj 500 let pred Kolumbom. Islandski posestnik Erik Rdeči je v obrambi leta 980 ubil nekega nasprotnika in je bil obsojen na smrt. Ker se nikakor ni čutil krivega, je sklenil pobegniti. V navadnem ribškem čolnu je z maloštevilnimi spremljevalci zapustil rojstni otok, čudežno prepotoval ocean in dospel v kraj, ki mu je nadel ime Zelene dežele. Grenlandske. Ta dogodek pomeni prvo odkritje Amerike, o kateri človeštvo ni ničesar slutilo. Znanstveniki so smatrali ocean za konec sveta in vrata v pekel. Begunci so si postavili hiše in dve leti pozneje so odšli na Islandsko po družine. Pripeljali so več desetorice rojakov, ki so jim naredili skomine z novicami o svojem življenju. Tako je nastala na Južnem Grenlandskem prva evropska naselbina, in se je leta 980. po Kr. prvič prikazal ta kraj v skandinavskih letopisih. Največji otok na zemlji je takrat zasluzil ime »zelene dežele«, ker nikakor ni bil sličen sedanji deželi večnega ledu. Nasprotno se je odlikoval po toplem podnebjem in lepem rastlinstvu. Kolonisti so kmalu pomnožili črede krav in ovac ter postali premožni. Navezali so rodne stike s staro domovino. Leta 985. je odrinilo samo iz Rejkjavika v Ameriko 35 jadrnic, od katerih jih je dospelo samo 15 na cilj. To razmerje je značilno za takratno mornarstvo, a ni ustrašilo vikingov. Leta 1261. so celo sklenili z Norveško redno trgovsko pogodbo. Evropski geografi od tedaj redno omenjajo grenlandske kolonije pod imenom »Tečajne Skandinavke«. Deželica se je kmalu pokristjanila in

imela svoje škofo. Toda zadnja poročila o »novi deželi« izvirajo iz leta 1410. Od tedaj je izginila iz zgodovine. Nobena ladja ni prišla več odtod v Evropo. Stara domovina je pozabila na potomce vikingov v Severni Ameriki. Šele leta 1782. so slučajno vrgli neki danski kitolovci sidro v zalivu, kjer je nekoč obstojala kolonija. Našli so zapuščene vasi, napol podrti hiše in strohnele ostanke zadnjega belega prebivalca, ki je ležal vzrak poleg ugašlega ognja. Najbrž je moral umreti pred meseci ali celo leti. Eskimi, ki so jih pozneje našli mornarji, so pripovedovali o »veliki kugici pri belih ljudeh. A mornarji so poprej mislili, da so vpepelili vasi Eskimi sami, ker so pri njih videli nože in drugo drobnarijo skandinavskega izvora. Konec »Tečajne Skandinavke« je ostal skrivnost, dokler ni objavil pros. Hansen podatke o svojem raziskovanju vikinjskih ostankov. Ugotovil je po primerjanju okostnjakov iz vseh dob štiristoletnega obstoja kolonije, da so morali prebivalci počasi telesno propadati. Zadnji izmed njih so bili skoro pritlikavci (1,40 m). Celotno deželico so imeli popolnoma pokvarjeno zobovje in od jetike zveržene kosti. Vikingi so postali žrtev velikega prevrata, ki ga je takrat doživel grenlandske podnebe. Prvotno južna in pozneje zmer-na dežela (kjer so morale vinograde nadomestiti jablane), se je hitro spremenila v severno. Živina je poginila, rastlinstvo se je krčilo. Kolonisti so ostali brez polj in so morali jesti eskimsko hrano, katere niso bili vajeni: ribe, mah in luštrek (angeli). Postali so žrtev jetike. Število porodov je padlo na ničo. Rod, ki je odkril Ameriko, je podlegel mučnemu umiranju, kateremu je obupno kljuboval več desetletij. Če bi bila vikingom na razpolago sedanja prometna sredstva, bi nedvomno obstojala skandinavska Severna Amerika še zdaj.

Poslanci pijo ko žolne...

Veliko senzacijo je izzval v Londonu govor, ki ga je imel sir Alfred Salter na letnem obnem zboru Lige za pobijanje alkoholizma v Glasgou. Sir Salter, ugledni zdravnik-bakteriolog in konzervativni poslanec okraja West-Bermondseya, je ožigal slab vzgled angleškega parlamenta, »hiše, ki porabi več žganja, kakor vsi ostali zavodi na britskem ozemlju.« Naglašal je, da je večina poslancev vdana alkoholu. »Videl sem socialistične poslance, ki so pili več noči zaporedoma. Videl sem poslance, ki so zapustili važno sejo, šli v točilnico in si privoščili prekomerne množine whiskyja, ki so prihajali v parlament okajeni in tavalji kakor delavec na deželi v nedeljo zvečer...« Ta govor je razburil angleško javno mnenje. Nešteto poročevalcev je pohitelo k siru Alfredu, ki je potrdil vse navedene podatke in navedel več žalostnih dogodkov. »Če sem govoril predvsem o socialističnih poslancih,« je dodal, »ne smem zamolčati, da pijejo kakor žolne, čeprav bolj naskrivaj, tudi poslanci drugih strank... Ko sem prvič že leta 1926. grajal to razvado, so me poklicali v pred-

Z londonske konference: lady Asquit intervjuja belgijskega ministra Jasperja

Nov otok za gobavce

Katoliška provinca v Rebanlu v Oceaniji je tamonjno vlado zaprosila, da ji prepusti oskrbovanje gobavcev na otoku Enelana. Število gobavcev se je namreč zadnje leto tako pomnožilo, da za njih dozdaj določeni otok Kavieng ne zadošča več. Za bodočo koncentracijsko mesto za gobavce je bil zato določen otok Enelana. Otok Enelana ima pred Kaviengom tudi to prednost, da je ploden in ga bodo tako gobavci za samovzdrževanje mogli tudi obdelovati. Tako je sedaj na otoku Enelanu 250 gobavcev, med njimi tudi nekaj katolikov. Poleg enega duhovnika bodo bolnike oskrbovali še en brat in 4 misijonske sestre. Nedavno je na Enelano prispel iz Evrope tudi težko pričakovani zdravnik dr. Brem, ki se šolal na misijonskem zdravniškem inštitutu v Würzburgu. Ta inštitut je dozdaj v misijonske province odposlal že 16 zdravnikov-misijonarjev. Z doktorjem Bremom je prispela tudi njegova žena, ravno tako zdravnica, ki se tudi hoče posvetiti negi bolnikov v ondotni misijonski provinci.

»Če takoj ne ubogaš, pokličem stražnika.«
»Le kar, mu bom pa povedal, da ne plaču jamo pristojbin za radiole

Waleški princ na obisku v otroški bolnišnici v Oxfordu

sedništvo, da bi pojasnil svoj »neprimerni nastop«. Izjavil sem, da bom v dokaz lahko navedel več imen. Nato so me pustili pri miru. — Ta izjava v dnevnikih je hudo razburila duhove. Vodja socialističnega kluba narodnih poslancev Lansbury je predlagal siru Salterju, da bi pričel pobijanje alkoholizma med lastnimi konzervativnimi somišljeniki. Skupina poslancev je zahtevala v dnevnem tisku, da bi sir Salter prekal »gnušno obrekovanje«. Salter je odgovoril, da je bil eden izmed podpisanih tako pijan, da so morali poklicati Salterja kot zdravnika. Pomagal ga je nesti iz parlamenta v avtomobilu... Ta ugotovitev je tudi zaključila spor. Odgovora ni bilo.

